

gende, have en Understøttelse, naar de anmode derom? Jeg vil tillige tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad ogsaa den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds omtalte, at paa Nordfiden af Romø, hvor Udskiftningen fandt Sted i 1802 eller 1804, sætte de overmaade Priis derpaa, og ligeledes er deres Agerbrug der langt mere ubvillet end paa den søndre Side; dette er dog ogsaa en Grund til at erkjende, at det er fornuftigt handlet af de Folk, som ere traadte frem og have forlangt Udskiftningen. Jeg troer virkelig, at denne Sag er temmelig klar, naar man kun ganske simpelt vil holde sig til Factum.

N. Sage: Det forekommer mig beklageligt, at vi have dette Nummer paa Dagsordenen. Det er ganske vist, hvad den høitærede Indenrigsminister bemærkede, at Landstthinget har samme Ret til at behandle Finantsloven som Folkethinget; det kan sende os den tilbage, forandre Post for Post, om det vil; men det er ligesaa vist, at skjøndt Landstthinget har denne Ret, saa vilde det være practisk umuligt at udøve den, og at Meningen aldrig kan være anden, end at Landstthinget skal paasee, at Folkethinget ikke er for øfset med Statens Penge eller ved Nægtelsen af Bevillinger til Formaal, der tjene til det almene Bedste, forhindrer nyttige Foretagenders Fremme, kort sagt, jeg troer, at det maa være saa at sige en Velfærds sag, som skal bringe Landstthinget til at sende Finantsloven tilbage til Folkethinget. Det er ogsaa næsten uden Exempel. I de 11 Aar, vi have behandlet Finantslove, er det kun, saavidt jeg erindrer, skeet 2 Gange, og den ene Gang erindrer jeg fuldt vel, at det var efter velforstaet Overenskomst imellem begge Thing (Tscherning: Ja, det kostede os 250,000 Rbd.). Dersom det maa indrømmes, at det er Meningen af Finantslovens specielle Behandling gjennem to Thing — hvilket i og for sig er en stor Besværlighed, men det kan vel ikke være andet, da vi ikke her have et arveligt Overhuus — saa paastaar jeg vedblivende, at det maa være meget alvorlige Gjenstande, som skulde bringe Landstthinget til at sende os Finantsloven tilbage. Og hvad er det nu for tvende Punkter, som have foranlediget denne store al-

vorlige Strid imellem Rigsdagens to Afdelinger? Det ene er Maaden, hvorpaa 600 Rbd. skulde bevilges til en Udskiftningshjælp til Romø; det er beklageligt, at et saadant Punkt skal have saa alvorlige og store Følger; men jeg skal for Sunnsfreds Skyld meget gjerne for min Person føle mig i Landstthingets Begjæring i saa Henseende. Det andet Punkt er af en ganske besynderlig Natur, og maastee det maa være mig tilladt at erindre de ærede Medlemmer om, hvori Forskjellen egentlig bestaaer. Det er vedtaget af Folkethinget, at disse meget omtalte 15,000 Rbd. skulde anvendes til de juridiske Embedsmænd, der i Finantsaarets Løb sættes paa fast Gage, saaledes at den fastsatte Gage „ansees som foreløbig, indtil den ved Lov er endelig bestemt“. Nu ønsker Landstthinget, at der skal staae i Bestemmelsen, at de 15,000 Rbd. skulde anvendes til disse Embedsmænd, saaledes at den fastsatte Gage „ansees som foreløbig gjælbende, indtil den ved Lønningslov er endelig bestemt“. Jeg tilstaaer, at der i practisk Henseende ikke for mine Dine fremkommer nogen stor Forskel efter Ordlyden. Saaledes som denne Bestemmelse foretigger, vedtaget fra Landstthinget, burde den fornuftigviis indeholde den samme Mening som den af Folkethinget vedtagne Bestemmelse; men den kommer til os, ledsaget af Bemærkninger, som have gjort det umuligt for Udvalget at gaae ind derpaa. Jeg forstaaer i Grunden ikke rigtigt, at det har været klogt af Regjeringen at ville forstyrre den Fornøielse, som der var kommet over Alverden, fordi man nu endelig vilde stride til en Reform med Hensyn til Ansættelsen af fast Gage for de juridiske Embedsmænd; som alle Parter erkjendte for at være nyttig; jeg forstaaer ikke, at det skulde være klogt handlet, nu at ville gjøre til Betingelse, at Regjeringen skulde have Ret til, i saa lang Tid, som det skulde være, at fastsætte Lønningen for de Embedsmænd, der saaledes skulde sættes paa fast Gage, og at true os med, at naar vi ikke ville gaae ind paa dette, at man da til Esteraaret vil tage det Hele tilbage og lade Alt blive, som det før var. Den Ret, som forlanges indrømmet, er altsaa, at lade de omhandlede Lønninger fastsætte af Regjeringen, indtil en Lønningslov